

Credința lui Isus despre ...

Marti, 16 octombrie 2007

Gili Cârstea

Credința lui Isus despre TEMPLU

Deoarece Scriptura face proeminentă “credința lui Isus,” și o deosebește de “credința în Isus,” poate ar fi interesant să observăm care era credința lui Isus cu privire la “taina evlaviei” despre care vorbea Pavel și cum vedea El doctrina sanctuarului. Apoi vom analiza și alte domenii ale credinței lui Isus, derivate din aceasta.

Domnul Hristos credea că scopul Templului din Ierusalim, urmașul Cortului Întâlnirii, era acela de a descoperi intenția lui Dumnezeu de a locui în ființele inteligente. Era “o pildă,” așa cum spune Spiritul Profeției.

La prima Lui întâlnire cu rabinii din Ierusalim, Isus a formulat clar rolul Sanctuarului, prin declarația memorabilă: „Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica” (Ioan 2:19). Paralela era simplă: “El le vorbea despre Templul trupului Său.”

Evident, n-au înțeles profunzimea acelei declarații, dar au știut imediat că El urma să demoleze complet teologia despre Sanctuar, care era chiar inima întregii lor vieți religioase. Intuiția lor era corectă, iar Isus a confirmat mereu că religia lor este complet eronată și trebuie schimbată din temelii.

Când a spus despre Ierusalim și despre Templu că nu va rămânea acolo “piatră pe piatră,” El se referea mai ales la religia aceea ritualistă bazată pe Sanctuar. Și într-adevăr, așa s-a și întâmplat, chiar dacă ucenicii au sperat să mai păstreze câteva pietre una peste alta, prin încercările lor naive de a-l mai struni pe Pavel. Acesta înțelesese corect ce se întâmplă, și spunea lucrurilor pe nume, atunci când declara că toate practicile dragi lor sunt “un gunoi,” inutile și păguboase (Fil 3:4-8).

Ucenicii ar fi trebuit să știe aceste lucruri, deoarece au văzut cu ochii lor efectele produse de acest adevăr. Redeușteptarea din Samaria a venit la înțelegerea adevărului rostit de Hristos: “‘Femeie’ i-a zis Isus ‘crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim... Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și

Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:21-24).

De ce “venise ceasul” ca închinarea de la Templu să ia sfârșit? Deoarece apăruse în biserică Cel care era realitatea întregului sistem ceremonial, împlinirea trupească a milenii de ceremonii și ritualuri. Templul fusese o pildă despre scopul lui Dumnezeu, realizat acum în Hristos, chiar sub ochii lor. Dumnezeu “împăca” lumea cu Sine, adică o unea din nou cu divinitatea, locuind în Hristos, capul noii familii omenești. Acesta este sensul profund al ispășirii – punerea laolaltă a două naturi despărțite.

Ștefan a înțeles bine acest lucru, iar predicarea lui clară dădea fiori reci fraților lui: “Omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui locaș sfânt și împotriva Legii. În adevăr, l-am auzit zicând că acest Isus din Nazaret va dărâma locașul acesta, și va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise.”

Istoria a dovedit că nu Isus din Nazaret le-a dărâmat locașul sfânt, și că nu a reușit să le schimbe nici obiceiurile. De ce? Deoarece au refuzat să primească, să analizeze și să aprecieze credința lui Isus. Nu au fost capabili să urmeze lumina despre sanctuar, în slava ei crescândă.

Șekina, care de milenii locuise în Locul Prea Sfânt din Sanctuar, se mutase acum la locul ei de drept, în mintea și inima unui membru al familiei omenești, pentru prima oară de la căderea lui Adam. Dumnezeu Își găsisese, în sfârșit, odihna pierdută în Eden, fiind eliberat din pușcăria de piatră rece a Templului. Omul Isus Hristos devenea “un duh dătător de viață” (1 Cor 15:45).

Când Omul Isus Hristos a semnat cu sânge unirea dintre uman și divin, perdeaua din Templu s-a sfâșiat de sus până jos, descoperind că Slava lui Dumnezeu a dispărut pentru totdeauna din Locul Prea Sfânt. Acum ea trebuia căutată în altă parte, în adevăratul Sanctuar al noului legământ. În acest sens sângele lui Hristos este “sângele legământului celui nou.”

Aceasta era credința lui Isus despre Sanctuar.

Aceasta va fi credința sfinților din ultima generație; ei vor avea “credința lui Isus” (Apoc 14:12).

Credința lui Isus despre ÎMPĂRĂȚIA ACESTEI LUMI

Isus avea convingeri clare despre împărăția acestei lumi, pe care o vedea mereu în contrast cu împărăția lui Dumnezeu. El spunea mereu că împărăția lui Dumnezeu nu este pământească, și că această lume are alt stăpân.

“Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară” (Ioan 12:31).

“Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30).

“În ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat” (Ioan 16:11).

Când a fost întrebat dacă El este împărat, și are o împărăție, a răspuns fără ezitări: “Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18:36).

Biserica știe toate aceste lucruri, dar din felul în care acționează se observă că ea nu are credința lui Isus. Ne prindem tot mai consistent în proiecte pentru îmbunătățirea acestei lumi, încurajăm pe membrii bisericii să intre în politică, ne laudăm cu oamenii noștri care au ajuns cât de sus se poate în diversele structuri ale acestei lumi, și ne simțim onorați când lumea aceasta ne laudă, ne invită la diverse colaborări și oferă titluri academice savanților noștri.

Lumea aceasta este în conflict total cu împărăția și principiile lui Dumnezeu, și s-a văzut destul de bine cum a reacționat atunci când trimișii lui Dumnezeu au îndrăznit să deschidă gura. Deși împărăția acestei lumi vorbește mult despre Dumnezeu și religie, ea urăște împărăția neprihănirii. Hristos i-a avertizat deseori pe ucenici să nu se aștepte la simpatie din partea lumii:

“Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea” (Ioan 15:18-19).

De câte ori Dumnezeu a dorit să se apropie de lumea aceasta și să o ajute, purtătorii soliei Lui s-au trezit în situații extrem de neplăcute. Au fost “uciși cu pietre, tăiați în două cu ferestrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți” (Evr 11:37).

De ce această reacție cumplită, din partea unei lumi care pretinde că lucrează pentru slava lui Dumnezeu și aducerea împărăției Lui pe pământ? Iată de ce: “Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:14).

Mai interesant, când vorbea despre reacția violentă a lumii împotriva celor care primesc cu bucurie Cuvântul lui Dumnezeu, Isus se gândea mai ales la reacția poporului lui Dumnezeu împotriva trimișilor Lui, și a spus-o lămurit, fără teama de consecințe: “Prin aceasta mărturisiți despre voi înșivă că sunteți fiii celor ce au omorât pe prooroci. Voi, deci, umpleți măsura părinților voștri!... De aceea, iată, vă trimit prooroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre, și-i veți prizoni din cetate în cetate, ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între Templu și altar” (Mat 23:31-35).

Isus nu a sugerat niciodată că ostilitatea aceasta va înceta, și că lumea va fi convertită prin propovăduirea evangheliei. El știa că împărăția acestei lumi, sub stăpânirea conducătorului ei, se va opune până la sfârșit soluției oferite de Dumnezeu, iar predicarea

evangeliei va avea rolul de a sluji ca mărturie (Mat 24:14). Evanghelia nu va transforma lumea, și nu o va face un loc mai confortabil pentru viață, așa cum speră unii strategi adventiști, iar previziunea lui Isus este sumbră: “Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu” (Mat 24:9).

Credința lui Isus despre împărăția acestei lumi nu este apreciată acum, ceea ce ne face să ne spetim alături de lume, în speranța iluzorie că am putea să vindecăm Babilonul. Ieremia a spus că unii își vor da seama în final că aceasta este o întreprindere falimentară:

„Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Părăsiți-l, și haideți fiecare în țara noastră, căci pedeapsa lui a ajuns până la ceruri, și se înalță până la nori” (Ieremia 51:9).

Babilonul nu se poate vindeca, iar credința lui Isus era că împărăția lui Dumnezeu nu poate fi altoită în împărăția acestei lumi.

Aceasta va fi credința sfinților din ultima generație; ei vor avea “credința lui Isus” (Apoc 14:12).

Credința lui Isus despre ÎNVĂȚĂMÂNTUL ACESTEI LUMI

Ce credea Isus despre educația pe care o oferă sistemul de învățământ al acestei lumi? Ce pregătire școlară a avut El, și cum a încurajat pe urmașii Lui să procedeze?

Noi ne imaginăm astăzi că pe timpul Lui nu exista învățământ organizat, iar pregătirea școlară se făcea mai mult acasă, sub supravegherea părinților, sau la sinagogă, acolo unde rabinul era dispus să-și mai piardă timpul cu copiii enoriașilor.

Acest lucru este greșit. De secole existau în Israel scoli ale profeților, care pregăteau clasa teologică și preotească a națiunii, iar sutele de profeți din vremea împăraților lui Israel erau absolvenții acestor școli. În timpul Domnului Hristos, rabinii cei mai titrați mergeau în străinătate la studii, și își obțineau acreditările de la Alexandria sau Atena [aici]. Unii dintre ei chiar se mirau de curajul acestui țăran din Nazaret, care are curajul să abordeze punctele credinței fără să fi urmat nicio școală teologică (Ioan 7:15).

De ce Isus “nu a învățat niciodată,” așa cum se întrebau rabinii iudei? Răspunsul este la îndemâna oricui: Învățământul acestei lumi este conceput să formeze mentalități, concepte și comportamente compatibile cu această lume – o lume în conflict cu împărăția lui Dumnezeu. Educația lumii se bazează pe “porunci omenești” și formează indivizi dispuși să slujească “lemnului și pietrei,” așa cum și-a dorit mereu poporul lui Dumnezeu. Dacă urmărim acest subiect în istorie, vom descoperi mereu că opoziția față de scopurile și planurile lui Dumnezeu a venit din partea clasei educate a oricărei națiuni. Sistemul de învățământ al acestei lumi a fost mereu controlat, deoarece el trebuia să producă cetățeni capabili să funcționeze corect în această lume, și să o slujească fără împotrivire.

Domnul Hristos a evitat acest sistem, și și-a ales ucenicii din clasa needucată a națiunii. Putea foarte bine să aleagă câțiva studenți de la seminarul din Ierusalim, sau tineri absolvenți care studiaseră la picioarele lui Gamaliel. De ce nu a procedat așa?

Isus știa bine ce forță are educația acestei lumi asupra minților tinere, și cât de greu este să fie dezvățați de ceea ce au fost învățați. Da, Dumnezeu a folosit uneori în lucrarea Sa și oameni foarte educați, dar aceștia au fost nevoiți să piardă mulți ani pentru anularea efectelor pe care le avusese educația școlară asupra lor, iar Moise este cel mai celebru caz. I-au trebuit patruzeci de ani de păzit turmele în pustie, ca să uite ce învățase la Universitatea Regală din Egipt. Pavel a avut și el partea lui de școlarizare în pustie, ca să scape de influența educației obținute la picioarele lui Gamaliel (Fapte 22:3), și când a înțeles contrastul marcant dintre cele două sisteme de învățământ, a recunoscut că toate performanțele lui educaționale și spirituale sunt un gunoi, o povară de care a trebuit să scape (Fil 3:8).

Fratele nostru mai mare a stat departe de școlile lumii, și nici măcar odată nu a sugerat ucenicilor Lui că ar trebui să obțină vreo diplomă de undeva, ca să poată sluji mai bine cauzei lui Dumnezeu. El constata cu uimire că tainele împărăției lui Dumnezeu sunt accesibile unor pescari inculți, dar impenetrabile pentru academia bisericii:

“În ceasul acela, Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: ‘Tată, Doamne al cerului și al pământului; Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu’” (Luca 10:21).

Domnul nu vrea să spună aici că Dumnezeu face părtinire, și că ascunde lucrurile Lui de unii, în timp ce le descoperă altora. Nicidecum. Dumnezeu ar dori să le descopere tuturor, numai că unii le consideră o nebulie, și nici nu vor să audă de ele.

Astăzi lucrurile nu s-au schimbat deloc. Învățământul acestei lumi pregătește oameni pentru această lume, și complet împotriva împărăției lui Dumnezeu. Taina fărădelegii marchează definitiv toată educația școlară a lumii noastre, iar Babilonul spiritual este fondat pe o știință opusă guvernării divine. Stăpânitorul acestui veac nu-și risipește resursele pentru a pregăti oameni loiali împărăției lui Dumnezeu, pe care el o contestă. Nici nu onorează cu titluri academice pe urmașii lui Hristos, care susțin că împărăția acestei lumi este fondată pe principii greșite, și că ea trebuie desființată. El nu oferă diplome magna cum laude opozanților lui. El nu este dispus să trimită la catedrele lumii lui oameni care pot pune în pericol împărăția de aur pe care el tocmai se zbate să o ridice.

Hristos nu credea că urmașii Lui au nevoie de pregătirea pe care o poate oferi lumea. El știa că sursa autentică de educație este aceea de care a beneficiat El, adică părțasia cu natura divină.

Aceasta va fi credința sfinților din ultima generație; ei vor avea “credința lui Isus” (Apoc 14:12).

Credința lui Isus despre CARACTERUL LUI DUMNEZEU

Ce credea Isus despre felul în care procedează Dumnezeu cu copiii Săi? Cum interpreta El folosirea forței și amenințarea cu forța de care abundă Vechiul Testament? Cum reacționa El în fața mentalităților vremii despre intervențiile lui Dumnezeu în treburile oamenilor?

Isus știa bine din ce cauză a scris Moise așa cum a scris, și explicația Lui nu poate fi combătută, deși nu este crezută nici până în ziua de astăzi:

“Ați auzit că s-a zis: ‘Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte.’ Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Orișicui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine” (Mat 5:38-42).

Isus spunea că Moise a scris cum a scris “din cauza împietririi inimii voastre” (Marcu 10:5), și nicidecum datorită faptului că legea talionului ar avea vreun loc în împărăția lui Dumnezeu și în legile guvernării Sale. Administrația divină nu cunoaște decât legea jertfirii de sine, așa cum este descrisă ea în pasajul de mai sus, și dovedită practic prin viața lui Isus. El trăia viața lui Dumnezeu în mijlocul omenirii căzute, din care făcea parte prin naștere, fără rețineri, scutiri sau evitări. El a venit să prezinte lumii împărăția lui Dumnezeu, iar cel mai monumental aspect al ei era nonviolența totală, indiferent de circumstanțe, nevoi urgente sau stări de necesitate. Hristos L-a prezentat pe Tatăl ca pe un Miel de jertfă, ca pe marele Slujitor la dispoziția tuturor, pe umerii căruia stă întreaga creațiune.

Ioan spune că raportul lor despre viața și învățăturile lui Isus este extrem de limitat (Ioan 21:25), că ucenicii au redat doar un minim de informații despre lucrările Sale. Deși eu recunosc că ei au scris sub inspirație divină, sub călăuzirea Duhului Sfânt, mă întreb totuși care a fost mecanismul prin care au ales să spună ceea ce au spus, și să lase nespuse ceea ce nu au spus, din lipsă de spațiu tipografic. Nu putem crede că Duhul i-a inspirat să spună doar lucrurile esențiale, deoarece nu credem că ceea ce a făcut și a spus Isus poate fi neesențial. Tot ce a spus El este vital, și tot ce a făcut El reprezintă partea completă a misiunii Lui.

De aceea, îmi place să cred că ucenicii au redat foarte puțin din lucrurile cu care nu erau de acord în învățătura lui Isus, și care veneau în coliziune frontală cu religia lor. Totuși, nu au putut ocoli episodul cu samaritenii care nu i-au găzduit, și cu cererea lor de a cădea foc din cer. Ei au fost teribil de tulburați că Isus refuză folosirea forței, mai ales că nu era vorba despre oameni din poporul lor. Arderea unui sat de samariteni avea numai avantaje pentru ei, și niciun fel de consecințe negative. După o asemenea acțiune fermă, Sinedriul s-ar fi raliat imediat la planurile ucenicilor de a-L așeza pe Isus pe tronul lui David, iar grupul lor ar fi obținut recunoașterea națională și internațională așa de mult visată și așteptată de ei.

Răspunsul a venit prompt, iar vorbele au fost ale Tatălui care locuia în El: “Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9:54-55).

Să le mântuiască pe cele care vor să fie mântuite, evident. Dar cele care nu vor să fie mântuite? Trebuie distruse? Așa crede creștinismul apostaziat, dar aceasta nu este credința lui Isus. Credința lui Isus era că oamenii, creați cu libertate de alegere – și deci cu posibilitatea de a refuza oferta lui Dumnezeu – au dreptul să decidă singuri de ce parte a marii controversă doresc să se așeze, fără ca Dumnezeu să-și folosească puterea spre a-i constrânge să aleagă neprihănirea.

Isus a predicat și a practicat această credință, fără bâlbâieli, ezitări sau jumătăți de măsură. El a fost categoric în susținerea că Tatăl nu judecă pe nimeni, că recunoaște și sprijină libertatea de alegere a copiilor Săi, conform principiului: Dacă nu credem în libertatea de exprimare pentru vrăjmașii noștri, nu credem în ea deloc.

Tocmai aici era punctul cheie al învățăturii Lui din Matei 5. Vrăjmașii sunt și ei copiii lui Dumnezeu, iar dovada de respect suprem pentru ei este tocmai libertatea de a spune nu lui Dumnezeu, fără să urmeze amenințări voalate sau directe, fabricarea unor situații speciale care să-i constrângă la supunere, sau folosirea unor stimulente care să le trezească simțurile adormite. Domnul doar pune o întrebare, directă și deschisă: “Pentru ce vreți să muriți?” (Eze 33:11).

Practică Suveranul cerului principiul de nonviolență exprimat de Isus: “Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt”? Răspunsul este chiar acolo: Ucenicii Lui trebuiau să procedeze așa, dacă doreau să fie copiii Tatălui lor ceresc, și nu ai altui “tată” care se dă drept Dumnezeu:

“Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fiii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți” (Mat 5:44-45).

Isus nu credea că Dumnezeu va folosi vreodată constrângerea spre a aduce pe cineva în împărăție, și nici nu va tortura, fizic sau psihic, pe cei care refuză oferta Sa de har salvator.

Aceasta va fi credința sfinților din ultima generație; ei vor avea “credința lui Isus” (Apoc 14:12).

Credința lui Isus despre LUCRAREA MISIONARĂ

De câte ori se vorbește despre lucrarea misionară, se invocă exemplul ideal al grupului de ucenici călăuzit de Domnul Hristos. Iar mie mi se pare straniu cum nu se observă un lucru elementar: Domnul Hristos a făcut lucrare misionară exclusiv în poporul Său, care

era biserica lui Dumnezeu din acel timp. N-am auzit niciodată o predică, și n-am citit niciun articol în care să se discute acest gen ciudat de lucrare misionară. Poate deoarece este prea evident?

La temelia concepției Lui despre lucrarea misionară se afla declarația uimitoare: “Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel” (Mat 10:5-6; 15:24).

Interesant: “Oile pierdute ale casei lui Israel.” Oh, aceasta era o insultă gravă pentru “casa lui Israel,” conducătorii religioși ai bisericii de atunci, “îngerul” bisericii din acel timp. Cum să existe, sub călăuzirea lor înțeleaptă, “oi pierdute” în scumpul popor al lui Dumnezeu? Așa ceva depășea capacitatea lor de înțelegere, și nu admiteau în ruptul capului că biserica se află sub călăuzirea unui alt Hristos. Pentru ei, situația era simplă: Atâta timp cât poporul acesta este “singurul obiect al iubirii și grijii lui Dumnezeu de pe pământ,” el nu poate fi răătăcit, eronat, apostaziat sau dus în rătăcire de cineva.

Hristos credea altfel. El spunea că, în ciuda iubirii permanente a lui Dumnezeu, poporul Său din orice generație a “omorât pe prooroci” (Mat 23:31-35), spunând prin asta că nu dorește să fie tulburat în deciziile pe care le ia cu privire la rolul lui în lume, și la felul în care dorește să joace acel rol. Prin aceste decizii necugetate de a omorî pe trimișii lui Dumnezeu (Mat 21:35), casa lui Israel – termen generic pentru curtea regală de odinioară, Sinedriul din vremea aceea sau conducerea religioasă a bisericii din orice vreme, reprezentată mai ales de clasa teologică – a dus poporul pe drumurile întortocheate ale unei închinări subtile la Baal.

Grupul ucenicilor producea confuzii puternice în popor, iar responsabilii bisericii de atunci erau puși în mare dificultate. Ei puneau mereu la îndoială autoritatea lui Hristos de a acționa astfel în biserică, pe baza raționamentului de bun simț că ei sunt chemați, autorizați de Dumnezeu și acceptați de popor pentru o astfel de lucrare.

Cum ar fi posibil, se întrebau ei, ca Dumnezeu să lucreze paralel cu organizația pe care tocmai El a clădit-o, a binecuvântat-o și pe care o susține în ciuda tuturor vitregiilor soartei? Iar răspunsul venea de la sine: Atâta timp cât biserica este “singurul obiect” al iubirii și grijii lui Dumnezeu – iar dovada acestui lucru este că ea stă încă în picioare – orice lucrare independentă, neautorizată, este de la cel rău, duce poporul în rătăcire și va duce la dezastru.

Lor nici prin cap nu le trecea că tocmai lucrarea lor era cea neautorizată, de la cel rău, că duce poporul în rătăcire și că în curând va duce națiunea la dezastru, așa cum s-a întâmplat de-a lungul întregii lor istorii. Erau orbi la realitatea că oile casei lui Israel rătăcesc fără păstor, înghițind în fiecare sabat teorii uscate și nutrind nădejdi înșelătoare despre o miraculoasă măreție viitoare.

Hristos nu a mers la neamurile păgâne din jur. Erau și ei copiii lui Dumnezeu, având mare nevoie de lumina slavei neprihănirii și deci la fel de calificați pentru auzirea adevărului mântuitor adus de Isus. Este posibil ca Hristos să fi avut un succes imens la Roma, Alexandria sau Atena, dar El nici pentru o clipă nu S-a lăsat atras de asemenea gânduri triumfaliste. El știa că, oricât de spectaculos ar fi răspunsul neamurilor la solia Sa, poporul Israel ar fi stat în

calea luminii, ar fi interceptat-o și ar fi anulat-o prin sistemul monstruos al răstălmăcirilor ceremoniale.

Hristos critica vehement modul bisericii Sale de a face lucrare misionară. Sistemul lor de a bate marea și uscatul spre a face un convertit (Mat 23:15) era nu numai ineficient, dar chiar letal pentru noul convertit, deoarece făcea din el "un fiu al gheenei," de două ori mai rău decât ei înșiși.

Hristos știa că nu există decât două căi de ieșire din acel impas: Poporul Său ori primea adevărul prezent adus de El, și astfel devenea imediat lumina lumii, așa cum fusese inițial scopul lui Dumnezeu, ori înceta să mai fie poporul lui Dumnezeu, ca astfel sarcina să fie pusă pe umerii altora, fără confuzii sau ezitări.

Din acest motiv, era absolut obligatoriu ca lumina să fie adusă întâi bisericii Sale organizate, iar Hristos exact așa ceva a făcut. El a pus pe masă, înaintea lor, oferta secolelor: "Dumnezeu dorește să facă din voi ambasadorii Lui către lume, iar Eu am fost trimis să vă descopăr calea."

Răspunsul lor a fost ferm: "Dumnezeu nu lucrează pe canale neoficiale; dacă dorea să ne comunice ceva, folosea organizația și oamenii pe care El i-a pus în fruntea bisericii."

Lucrarea misionară a lui Hristos a fost eficientă în sensul că a adus națiunea la această intersecție majoră: "Ori sunteți ce trebuia să fiți, ori vă dați la o parte din drum."

Ei nu au dorit nici una, nici alta. Până în ziua de azi ei refuză realitatea stării lor, ca națiune, descrisă în Isaia 1. Ce tragedie de proporții cosmice...

Hristos credea că El a fost trimis "la ai Săi," că lor trebuie să le predice și să le demonstreze "calea consacrată" către desăvârșirea creștină, și că El nu are ce căuta la neamuri atâta timp cât poporul Său nu se decide dacă este sau nu dispus să-și onoreze înalta chemare.

Aceasta va fi credința sfinților din ultima generație; ei vor avea "credința lui Isus" (Apoc 14:12).